

Nummer 20	15. Oktober 1909	58. Aargang

Skjæven og Bjælken.

Af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star.

De Sidste-Dages Helliges Modstandere, som misrepræsentere baade deres Lærdomme og deres Liv, have altid saa meget at tale om „Hæderlighed i Hjemmet" og søge stedse at give Offentligheden det Indtryk, at der intet virkeligt Familieliv existerer i Utah, men at de kristne Samfund staa saa langt foran „Mormonerne" paa dette Omraade, at det er nødvendigt at advare Folk mod den overhængende Fare, der truer dem ved at „lokkes" ind til det Liv, der leves i Utah.

Vi ønske ikke at gjøre skadefro Sammenligninger eller at male Kristendommens saakaldte Center i mørke Farver; vi ville heller ikke sige, at kun de sorte Sider tilhøre dette Emne, ligesaa lidt som vi i ringeste Maade ere blinde for de Dyder og den Kultur, der findes i kristne Lande; men vi ønske at fremsætte nogle autentiske Tal og Fakta angaaende Verdens Stilling og navnlig angaaende Stillingen i den store Stad Liverpool, for at Folk, som bære falsk Vidnesbyrd mod de Sidste-Dages Helliges Familieliv, maa kunne faa Lejlighed til at betragte det Billede, som Erkediakonen over den engelske Kirke fremstiller, idet han kun taler fra sine egne Jagttagelser og støtter sine Udtalelser paa officielle statistiske Tabeller.

J en Tale, som Erkediakon Madden i St. Savior's Kapel holdt i Liverpool den 14. September, dvælede han særlig ved Børnelivet, Forældres Forsømmelser og grove Mangler, Ungdommens moralske For-

dærvelse, Religionens Forfald, Mangel paa Disciplin og paa moralsk Indflydelse i Hjemmet. Han paastod, at til Trods for Alt, hvad der var blevet gjort ved Hjælp af offentlige og private Midler for at forbedre Samfundet, saa fandtes der dog flere Tusind Smaabørn, som led paa baade Aand og Legeme af Sygdomme, der stammede fra, at Forældrene havde ladet dem lide Mangel og Sult. Hundreder af disse Børn vare vuggede i Snavs, opammede ved Øl og opfødte paa Rendestenenes Affald. Han nævnede medicinske Autoriteters Tal angaaende Dødeligheden blandt Børn, der, som han udtrykte sig, „var rædselsfuld". I visse Distrikter i Liverpool, f. Ex. i Everton, døde af hvert 1000 fødte Børn 160, inden de havde naaet 1 Aars Alderen, i Kirkedale 146, i Skotland Distrikt 209 og i Exchange 249. Dette var sørgeligt nok, men han fortsatte med at sige, at Antallet forøgedes i Forhold til Befolkningens Tæthed; saaledes var der sidste Aar i et Distrikt 874 Familier, hvor der i hver Familie døde eet Barn i den spæde Alder. I et andet Distrikt var der født 3,801 Børn, og af disse døde ikke mindre end 1,895 — omtrent Halvparten — som smaa. Dette er ikke sensationelle Avishistorier, men den nøgne Virkelighed, fremdraget af en Prælat i den engelske Kirke. Han nævnede, at Dr. Hope har sagt, at det var muligt at holde Dødsfald nede til i det Højeste 8 % af 1000; i de fleste Tilfælde, hvor dette Tal overskredes, var Aarsagen ligefrem kriminel Forsømmelse. Han paastod, at Hundreder af smaa Børn ere dødsdømte paa Grund af Forældrenes Forsømmelse og grove Efterladenhed, og at den store Dødelighed blandt Børn hidrørte fra Forældrenes Drukkenskab og Mødrenes store Uvidenhed om, hvorledes de Smaa skulle plejes og holdes i Live.

Han kunde med det samme have tilføjet, at det ogsaa hidrørte fra ufuldkommen Paaklædning og fra den unaturlige Skik at lade smaa Børn gaa omkring i Vintertiden med bare Arme og Ben, medens de ældre, som bedre kunne modstaa Kulden og det raa Vejrlig, ere varmt paaklædte. Forældre, som paa den Maade lade deres Børn lide af Kulden, ere ofte selv godt indpakkede og tænke derfor ikke paa deres Smaabørns Lidelser. Men Erkediakonen forsømte at omtale dette; thi selv rige og højlærde Forældre følge denne barbariske og unaturlige Skik og forsvare den ved at sige: „Det gjør Børnene haardføre". — Erkediakonen beklager derefter den moralske Sløvhed blandt Ungdommen, idet han henviser til Øvrighedens Rapport for 1907—08, der efter hans Sigende fremstiller en Tingenes Tilstand, der er langtrækkende og sørgelig, uagtet den kun viser den offentlige Side af Sagen, medens meget af Ungdommens Udskejelser og dybe Fordærvelse er skjult. Han gjør opmærksom paa, hvad Lægeforeningens Præsident sagde om denne Sag: „Det er ved 14 Aarsalderen, at vor Ungdom drages af Laster og bliver slemme Drenge og falder hen til Drukkenskabslasten." Han

henviste ikke alene til de mange unge Drenge, som ryge og tygge Tobak, og hvis højeste Fornøjelse er at blive drukne, men han sagde ogsaa, at i de 15 Aar, han havde beklædt Dommersædet, havde mangfoldige unge Piger paa 15—16 Aar været anklagede for Drukkenskab. Han paastod ligeledes, at Usædelighed og Lejlighed til at udøve den tiltager i en foruroligende Grad, og udtalte: „Mange unge Piger vurdere deres Dyd og Ærbarhed overmaade ringe, og de veed, at det i mange Distrikter ikke er nogen Hindring for Ægteskab. Byens offentlige Parker blive nu mere og mere benyttede til umoralske Handlinger.“ Det var hans Overbevisning, at Aarsagen til den tiltagende Usædelighed blandt Ungdommen i Staden maa søges i, at Forældrene hverken udøve Kontrol over sig selv eller over deres Afkom. Hjemmets Mangel paa Renhed i Sæder, Klæder, Opførsel, Samtaler o.s.v. er det Ondes Ophav. Børn overlades til sig selv, komme i slet Selskab og voxe op uden Disciplin og Opdragelse. Mødre lukke tilsyneladende Øjnene for den Fare, der truer deres Døtre, naar de færdes paa Gaderne ved Nattetid. Hensynsløse Fædre fritage ofte sig selv for alt Ansvar overfor deres Sønner, hvem de tvertimod vise Vejen til Fordærvelse ved selv at være hengivne til Drik og Spil.

Erkediakonen gik dernæst over til at beklage den Tilbagegang og Svækkelse, som Religionen var udsat for i Hjemmene. Han sagde: „Der er tydelige Beviser paa, at Tusinder af Børn gaa baade i Skole og Kirke uden i mindste Maade at være blevne paavirkede af virkelig Religion. De ere kivagtige, uartige, løgnagtige og uden Respekt for det Gode. De frygte hverken Gud eller Mennesker, fordi deres Religionsøvelser saavel i Dag- som Søndagsskolen alle ere betydningsløse som Følge af Forældrenes Foragt og Efterladenhed for Religion i Hjemmet.“ Han nævnede dernæst Kirkens Pligter overfor disse frygtelige Onder og formanede den til at søge at frelse Hjemmet for derved at frelse Barnet.

Til Trods for denne elendige Tingenes Tilstand er der alligevel Prædikanter og Aviser, som advare Folket imod „Mormonmissionærerne“, som de falskelig beskylde for at paavirke unge Piger til at rejse til Utah, hvor, saa paastaas der, de ville ledes til Ruin. Lige modsat viser Emigrations-Statistik, at meget faa unge Personer af begge Kjøn rejse til Utah paa egen Haand, men som oftest i Selskab med Forældre eller Familie. Men selv om der fremkom Opmuntringer til Folk af hvilkensomhelst Alder til at gaa ind i den saavel fysisk som moralsk renere Atmosfære, der findes blandt de Mennesker, som samle sig paa den vestlige Skraaning af Klippebjergene, burde dette ikke opirre vore „kristne“ Venner, naar man tager de Forhold i Betragtning, som vi her have gjengivet efter Erkediakon Madden.

Sandheden er, at der findes ingen anden Stat i den amerikanske Union og ingen Del af den moderne Kristendoms Lande, som staar

højere i almindelig Moral og Sædelighed, mere fri for Last og Lovovertrædelse og højere i Lærdom og Oplysning end netop Staten Utah. „Mormonismen", som man spotvis kalder den, opvækker i sine Tilhængeres Hjerte Kjærlighed til Sandhed og Dyd, men Afsky og Frygt for Last og Overtrædelse af Guds Love. Den bevirker Afhold fra Brugen af Tobak og berusende Drikke. Den betragter Ukyskhed som næsten ligestillet med Mord. De Sidste-Dages Hellige i Utah have en højere Procent af Medlemmer med egne Hjem end nogen anden Kommune af samme Størrelse. Religion læres i Hjemmet og er en uadskillelig Faktor i Familielivet, hvorfor Lovsange og Bøn høres i Størstedelen af de Helliges Boliger Morgen og Aften. Moral- og Religionslære er en Del af Hverdagslivets Pligter. Denne Tingenes Tilstand er bekræftet af de mangfoldige Besøgende af Ikke-Mormoner, der uforfærdet fortælle Sandheden om det, de se og høre. De, som sige det Modsatte, tale enten om det, de ikke kjende, men sige ligesom Papegøjen, hvad Andre have sagt, eller ogsaa ere de ondskabsfulde Bagtalere af et Folk, som er hengivet til religiøse Principper og Pligter, og blandt hvilket praktisk oprindelig Kristendom udøves i det daglige Liv.

Naar vi driste os til at sige dette, ville vi ikke dermed paastaa, at Enhver, der bekjender sig at være en Sidste-Dages Hellig eller „Mormon", i Et og Alt lever efter deres Tro og Religionens Forskrifter; men vi sige, at deres Tro er i højeste Grad hellig, ren og ophøjende og virksom mod de Onder og Elendigheder, som Erkediakon Madden sammen med mange andre Morallærere beklage sig over. Og vi paastaa, at i Alt, hvad der formaar at frembringe et sandt og kraftigt kristent Samfund, staar Utah overmaade langt foran dens Rænkesmede; Storbritannien bør hellere raade Bod paa de Mangler og Laster, der findes indenfor dets egne Grændser, end at lytte til de Historier, som saakaldte religiøse Prædikanter og Journalister meddele om et Folk, der vilde dømme sig selv, hvis der hos det raadede saadanne Tilstande som dem, der ere almindelige i den mørke, uklare og mangelfulde „Kristendom" i kristne Byer.

Herrens Gjerning ufattelig for Menneskets Forstand.

Tale af Ældste B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City
den 12. September 1909.

Guddommelige Ting fejlagtig bedømte — Det nye Jerusalem — Forbausende Arbejde og Undere — Israels Tilbagevenden — De tabte Stammer i Norden — Israel samles nu — Guds Hensigter fejle aldrig.

Jeg staar aldrig frem for en Tilhørerskare i dette Tabernakel, uden at jeg i større eller mindre Grad betages af en vis Slags Frygt og Bæven, der antagelig er foraarsaget ved Bevidstheden om det Ansvar,

der hviler paa Enhver, som paatager sig at optræde som offentlig Lærer; til Tider kan jeg endog synes, at det vilde være nok saa bekvemt, om disse tilfældige Pligter ikke krævedes af mig. Ikke desmindre kunne vi ikke undlade at tænke paa, at Herren ofte har været os naadig, saa at vi i vore Pligters Udøvelse have været i Stand til at fremføre værdifulde Sandheder paa en saadan Maade, at de Hellige let kunde fatte dem. Dette giver Herrens Tjenere Tro og Tillid til at forsøge paany, og, mine Venner, hvis vi paa den rette Maade nærme os Herren ved denne Lejlighed, kunne vi maaske nyde lignende Velsignelser, hvilket jeg af Hjertet ønsker og beder om. Jeg har ikke været i Stand til at udarbejde nogen Text til at tale over; men jeg har i mit Sind et Emne, som kan illustreres ved adskillige Texter og ved historiske Erfaringer, som Guds Folk have gjort i Verdens forskjellige Tidsaldere. Derfor, dersom jeg ved eders Tro og Herrens Velsignelse maa blive i Stand til at lede eder til at reflektere over disse Ting, da vil jeg føle mig lykkelig. Mit Emne kan i sammentrængt Form forklares saaledes: Bortset fra, hvor høj eller lav eders Opfattelse angaaende guddommelige Ting er, kan jeg forsikre eder, at de guddommelige Ting selv ere meget mere omfattende og betydningsfulde, end nogen af os kan begribe. Dette beder jeg eder om at overveje en Stund og faa det vel befæstet i eders Sind. Bortset fra, hvor stor og omfattende eders Opfattelse om guddommelige Ting er, saa er dog selve de guddommelige Ting mange Gange større end eders Begreb om dem. Det maa have været lignende Tanker, som ledte Profeten Joseph Smith til at udtale Følgende: „Saadanne Ting, som høre Herren til, ere af dyb Betydning, og Tid med Erfaring, og forsigtig, ærlig og alvorlig Overvejelse kan alene udgrunde dem. Dit Sind, o Menneske, maa, dersom du vil lede en Sjæl ind til Salighed, udvide sig som Himmelens Udstrækning og søge ned i Mørkets dybeste Svælg og Evighedens bredeste Grændser — du maa staa i Kommunikation med Gud!"

I nøje Forbindelse med disse Tanker staa andre, disse nemlig, at som Følge af, at Mennesket ikke kan fatte de Ting, der høre Herren til, staar det altid i stor Fare for at misforstaa himmelske Ting, saasom Guds Budskab og hans Hensigter. Guds Folks Erfaringer have tilfulde bekræftet denne Sandhed. Tag for Exempel det jødiske Folks Misforstaaelse angaaende deres Messias. Deres Profeter og Patriarker havde i deres Skrifter hentydet til hans Komme som en Frelser, ikke for Israel alene, men for den hele Verden. Alligevel misforstode de ham i saa høj Grad, at de fuldstændig forkastede ham. Israels nationale Tilværelse havde været meget prøvende og farlig. De vare som et Folk blevne undertrykte atter og atter af omboende Nationer. I flere Menneskealdre var deres Kongedømme kun en Stødpude saavel mellem det krigslystne Assyrien og Persien som ogsaa mellem dette og Ægypten,

og ved den Tid, da Messias kom, var Jødefolket reduceret til en romersk Provinds og var under den romerske Jernhaand, medens de sukkende saa tilbage til deres stolte Nationalherlighed i Davids og Salomons Dage. De længtes igjen efter en Konge og national Uafhængighed. Derfor knyttede de ogsaa til Løftet om Messias' Komme Forventningen om, at de paany vilde blive gjenindsatte som en Nation paa Jorden; men i Stedet for som en Konge kom han som en ringe Mand, og i Stedet for som en Sejrherre kom han som en Lærer; derfor kunde de ikke hos ham opdage den Karakter og de Ejendommeligheder, der hævede ham over alle jordiske Konger og gav ham en Indflydelse over Menneskehjerterne, der aldrig før havde været kjendt af nogen Monark eller Potentat her paa Jorden. Folket misforstod fuldstændig Messias' Mission; men naar vi betragte den Stilling, som Kristus indtager i Verden i Dag, til hvilken Højde har den da alligevel ikke løftet Jødernes Messias i Indflydelse blandt Jordens Nationer til Trods for, at vi kun have havt en delvis Udvikling af hans Lærdomme og Sandheder, til Trods for, at hans Riges Herlighed er bleven hindret ved Afvigelser fra det guddommelige System af Sandhed, som han indførte, og til Trods for, at Verden kun har havt en magtesløs og haltende Kristendom. Altsaa blive de Principper, som jeg omtalte i Begyndelsen af disse mine Bemærkninger, saa smukt illustrerede ved følgende Omstændigheder: Først Menneskets Misforstaaelse angaaende de Ting, som høre Gud til; men hvor stor end Forstaaelsen er om de guddommelige Ting, saa ere dog disse selv langt større og herligere i Magt og Indflydelse, end Mennesket kan fatte; thi Jøderne selv tillagde aldrig deres Messias, som Profeterne havde lovet dem, den Herlighed og Magt, som nu tillægges Kristus. Han regjerer allerede nu med større eller mindre Magt i Hjertet af omtrent 1/3 af Jordens Indbyggere, og han betragtes som Præst og Profet og paa en eller anden Maade som alle Menneskers Gjenløser. Dette, tror jeg, overgaar langt den Opfattelse og Forventning, som Jøderne havde angaaende deres forventede Messias.

Vi ville nu tage et andet Exempel for at illustrere vort Emne: Jøderne saavelsom de første Kristne fattede aldeles ikke Kristi Mission. De første Kristne nærede den Anskuelse, at Frelse og Salighed kom ved Jøderne (Joh. 4, 22.), og det synes mig, som om de tillagde Kristi Ord den Betydning, at Frelse kom ikke alene ved Jøderne, men den kom ogsaa kun til Jøderne. Disse første Omvendte havde ingen Forstaaelse af, at deres Messias ogsaa var en Frelser for den hele Verden, og der behøvedes en speciel Aabenbaring endog til Hovedapostlen, Peter, før han kunde forstaa, at Kristi Budskab ikke alene gjaldt Jøderne, men ogsaa Hedningerne. I ville erindre, at da Herren havde inspireret en vis Hedning ved Navn Cornelius til at udfinde, hvad han skulde gjøre for at annamme Guds Ord, aabenbarede Herren sig for Peter ved i

et Syn at vise ham, at hvad „Gud havde renset, kalde du ikke urent". Dette Syn gjentog sig 3 Gange, medens Cornelius' Sendebud vare nær ved Huset. Han modtog Sendebudene, der meddelte ham, at Gud havde besøgt denne fromme Hedning og befalet ham at sende Bud efter Kristi fornemste Apostel. Peter fulgte med til Cornelius og lærte ham Evangeliets Principper, og medens han saaledes lærte ham, se, da faldt den Helligaand paa disse Hedninger, ligesom den faldt paa Jøderne paa Pinsefestens Dag. Nu fattede Peter Meningen af Synet, og han sagde: „Mon Nogen kan formene Vandet, at disse ikke skulde døbes, som have annammet den Helligaand ligesom og vi?" Paa denne Maade udvidede Gud Peters Synskreds paa Jesu Mission, men det blev overmaade besværligt at faa de øvrige Kristne i de Dage til at se Tingene i dette Lys. Paa samme Maade var det, da Paulus fremtraadte, opreist af Herren til at bringe Budskabet til Hedningerne; Jøderne troede, at hans største Overtrædelse bestod i, at han lærte, at Kristi Evangelium var sendt til alle Menneskenes Børn, og disse fanatiske Kristne anklagede ham derfor for Gudsbespottelse, fordi han bragte Saadanne, som vare „urene", ind i Herrens Tempel. Der udfordredes al den Aabenbaring, Gud gav Peter, al den Inspiration, Gud gav Paulus, og al dennes Energi, Lærdom og fyrige Veltalenhed for at gjøre Verden bekjendt med, at Saligheden var ikke indskrænket til Jøderne alene, men at ogsaa Hedningerne havde Del deri, og den første kristne Menighed i Judæa synes at have misbilliget de højere Aabenbaringer, som Apostlerne annammede, medens Evangeliets Flodbølge rullede dem forbi og efterlod dem ubemærkede. Paulus og hans Medarbejdere rejste omkring i det mægtige romerske Rige og plantede Evangeliets Fane i mange Hedningebyer, medens Budskabet om Messias gjenlød over den hele Verden. Disse Mennesker, de første Kristne, af hvilke mange vare gode og ædle Sjæle, kunde ikke ret fatte Jesu Mission, og den gik dem forbi og levnede dem tilbage i Forglemmelse.

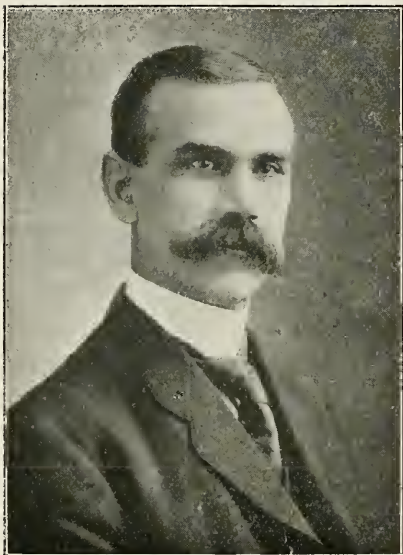
Idet vi slutte denne Gren af vore Betragtninger, ville vi bemærke, at de Profetier, som angik Jødernes Antagelse eller Forkastelse af Messias' Mission, den fælles Frelse, han erhvervede for hele Verden, de Profetier, sige vi, bleve fuldstændig opfyldte. Jesus sagde: „Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder og gives et andet Folk, som skal bære dets Frugter." Paulus siger: „Det var fornødent, at Guds Ord først skulde tales for eder; men efterdi I forskyde det og agte eder ikke selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne."

(Fortsættes.)

Fredag den 15. Oktober 1909.

Reed Smoot.

„Stjernens" Læsere ville paa hosstaaende Billede se de geniale Træk af Apostel og Senator Reed Smoot, en af Utahs mest fremragende og dygtigste Sønner. Han er en fuldtud lødig Mand baade i timelig og aandelig Henseende, og hans Liv og Virksomhed bør inspirere enhver ærlig og fremadstræbende ung Mand, for hvem Fremtidens Brakmark ligger aaben, kun ventende paa, at Energiens Plovskjær skal vende den dybe Fure for Mulighedernes gyldne Sæd. Vi kunne ikke i denne Artikel give en Biografi af den blandt os saa højtfortjente Broder, men kun fremdrage enkelte Træk, der ville gjøre vore skandinaviske Hellige lidt nærmere bekjendte med ham, som altid med Stolthed regner sig blandt Skandinaverne; hans Moder var nemlig norsk af Fødsel og blev en af de første Tapre, der i 1853 sluttede sig til de Sidste-Dages Hellige i Norge og troligt delte deres Forfølgelser og Besvær, et Karaktertræk, hun har ladet gaa i Arv til sin Søn, hvis Motto er: „Først min Pligt, dernæst min Fornøjelse". Broder Smoot saa' Dagens Lys i Salt Lake City, Utah, den 10. Januar 1862; hans Skoleundervisning foregik under det primitive System, som endnu den Gang existerede, men han blev en af de Elever, hvormed Prof. Karl G. Maeser grundlagde det nu saa navnkundige Brigham Young-Universitet i Provo, til hvilken By hans Forældre vare flyttede, og hvor hans Fader fungerede som Stadens Borgmester og som Præsident for Utah Stav af Zion. Den unge Smoot delte sin Tid mellem fysisk og mentalt Arbejde, var snart fortrolig med og højlig interesseret i industrielle og finansielle Problemer og sigtede altid efter et højt og lysende Maal. Han fik Beskjæftigelse i et Uldvæveri, hvor hans Fader var Medinteressent, og arbejdede her i alle de forskjellige Afdelinger, indtil

Reed Smoot

han var vel bekjendt med den hele Fabrik. Han siger selv, at lige fra den første Dag, han kom der, var det hans Maal at blive Fabrikens Hovedleder, og det blev han virkelig senere. En Tid arbejdede han i en Co-operativ- eller Bolagsforretning, hvor han udførte det mest almindelige Arbejde, men ogsaa her var det hans Maal med Tiden at kunne blive den øverste, og det skete, idet han beklædte Stillingen som Bestyrer af denne betydelige Institution indtil April 1884, da han blev valgt til at lede den førnævnte Uldfabrik. Hans Navn kom saaledes op i Forretningsverdenen, hvor han tiltvang sig Anerkjendelse som en dygtig og paalidelig Forretningsmand, og hans Allierede fandtes snart i de bedste Kredse i den finansielle Verden. Men til Trods for denne mærkelige Sukces i verdslige Ting forglemte han dog ikke sin Gud og sit Samfund. Han udførte en Mission til England fra 1890 til 1891, hvor han det meste af Tiden var Regnskabsfører og bestyrede Emigrationsbureauet, og hvor han indførte flere Forandringer til Fordel for Emigranterne. Efter at være vendt hjem fra Europa beklædte han adskillige Tillidsposter, alle med lige Dygtighed og Held, og han forstod at bringe Fart og System i Alt, hvad han kom i Berøring med. Efter sin Fader kom han ind i Stavspræsidentskabet, og den 8. April 1900 blev han ved enstemmigt Votum i den aarlige Konference i Salt Lake City indsat i de Tolv Apostlers Quorum, en Stilling, som han i Dag indehaver. Hans Brugbarhed paa de forskjellige Omraader blev almindelig bekjendt baade i Utah og omliggende Stater; det republikanske Parti gjorde ham til sin Fører i en energisk Valgkampagne for nogle Aar siden og valgte ham til Senator til Nationalforsamlingen i Washington, en Stilling, der, kun fordi han var „Mormonapostel“, vakte en Storm af Modstand og ondskabsfulde Intriger, hvis Finale først udspilledes henimod Slutningen af hans Embedstid, da han med Hæder og Ros tilkjendtes fuld Ret til sit Sæde i Kongressen, og han blev med stor Majoritet gjenvalgt sidste Aar. Vinden har nu i den Grad vendt sig til hans Fordel, at alle Klasser søge ham om Bistand i nationale Anliggender. Han var en personlig Ven af Præs. Roosevelt, og han er en speciel Favorit af den nuværende Præs. Taft, hvilket klart blev lagt for Dagen ved det Besøg, Præsidenten fornylig aflagde i Utah, hvor han i en offentlig Tale sagde om Senator Smoot: „Eders fortrinlige Senator, Mr. Smoot, som er Medlem af Finanskomiteen, har udført et stort og omfattende Arbejde ved at være behjælpelig med at revidere Toldtariffen og ved at sikre dens Vedtagelse som Lov.“ Overalt, hvor Præs. Taft viste sig for Folket i Utah under sit omtalte Besøg, saas Senator Smoot ved hans Side, en Ære, som „Mormonfolket“ i høj Grad satte Pris paa, og som Br. Smoots Modstandere burde betragte som en retfærdig Tugtelse for deres vidtdrevne Misundelse og Avind mod en Mand, som ingen anden Forbrydelse var skyldig i end

den, at han ønskede at dyrke sin Gud ifølge sin Samvittigheds Bydende; men Apostel Reed Smoot kan med gamle Jakobs Søn, Joseph, sige: „I tænkte Ondt imod mig; Gud tænkte det til det Gode", og Sandhed og Ret har herved vundet en herlig Triumf. I et privat Brev til „Stjernen"s Redaktionssekretær udtaler Br. Smoot Ønsket om, saa snart hans Tid tillader det, at aflægge de skandinaviske Lande et Besøg, og Alle ville da enes om at byde ham: „Hjertelig velkommen!"

Missionsnyheder.

Afløsning. Følgende Ældster ere hæderligt afløste fra deres Missionsvirksomhed i disse Lande for at rejse hjem: J. Godtfred Hansen fra Kjøbenhavns Konference, John C. Christoffersen, Søren R. Nielsen, Peter P. Skriver, G. Arthur Nielsen og Ernest J. Nielsen, alle fra Aarhus Konference, samt Aurelius Thoresen fra Kristiania Konference. Broder Thoresen maatte løses paa Grund af daarligt Helbred og efter Lægens Raad.

Beskikkelse. Isaac A. Jensen er bleven forflyttet fra Aalborg, hvor han var Præsident, og er beskikket til at præsidere over Aarhus Konference.

Afrejse. J. Godtfred Hansen, Søren R. Nielsen og Aurelius Thoresen forlade Liverpool den 15. Oktober for med Dampskibet „Canada" at fortsætte Hjemrejsen.

Havet omdeler Mormonskrifter. Ældste Wm. D. Norman skriver fra Haugesund, Norge, den 22. September, at da han fornylig i sin Missionsvirksomhed i det Distrikt kom ud paa den historisk bekjendte Karmø, ud mod Atlanterhavet, for i Byen Skudesnæs at omdele Skrifter og tale med Folket angaaende „Mormonismen", kom han ind i et Hus, hvor han tilbød Konen et Skrift, hvilket hun modtog, men idet hun betragtede det nøjere, udbrød hun: „Det Skrift har jeg læst, og jeg har flere af dem her i mit Hus; dersom alle dem, De har, er den Slags, er det unyttigt for Dem at dele dem omkring blandt Folket her; det har jeg nemlig selv gjort." Jeg blev jo aldeles bestyrtet over Konens tilsyneladende Frækhed ved at fortælle en saadan Historie, da jeg var ganske vis paa, at disse Skrifter, „Straaler af levende Lys" Nr. 1 og 2, aldrig før vare bragte til Øen, men hvor meget større blev ikke min Forbauselse, da hun som Bevis for Rigtigheden af sin Paastand bragte en hel Haandsfuld af Nr. 1 med den Besked, at hun havde forsynet hele Byen med Exemplarer. Paa mit Spørgsmaal om, hvordan Folk syntes om dem, svarede hun: „Jo, det er pæne Bøger med Guds

Ord og Bibelens Lære i." „Ja," sagde jeg, „det er de Sidste Dages Helliges Lære, de omhandle"; men da jeg kunde se, at hun ikke var klar over, hvem jeg mente, føjede jeg til, eller „Mormonerne". Men saa fik Samtalen en hel ny Vending, og hun syntes at forandre sin Mening om Guds Ords Ægthed i de Skrifter, hun havde omdelt. Nu kom Forklaringen om, hvorledes hun var kommen i Besiddelse af dem. En Morgen var en Del Vraggods drevet i Land, og blandt dette fandtes en Pakke, indeholdende nævnte Skrifter. Hun aabnede Pakken og tørrede Skrifterne i Solen og foretog derpaa sit Kolportagearbejde, hvilket hun nu efter de Oplysninger, hun havde modtaget fra mig, meget angrede. Dog takkede jeg hende høfligt for hendes velmente Arbejde og forsikrede hende, at det var lige saa godt det samme Guds Ord og Bibelens Lære nu, som det var, før hun fik at vide, at det var Mormonskrifter. Jeg bad hende om at give mig et af Skrifterne som en Kuriositet, men det vilde hun paa ingen Maade, og hun gav mig endog et andet Skrift tilbage, som jeg havde givet hende, da hun var bange for at have det i Huset.

For at fuldstændiggjøre Gaadens Løsning ville vi oplyse, at for et Aar siden sendte vi et Parti Skrifter til Bergen og Trondhjem, men Dampskibet, der havde Forsendelsen ombord, forliste paa Norges farlige Vestkyst og gik til Bunds, men denne Skriftpakke, der vejede 16 Pund og indeholdt 2000 Skrifter, drev i Land paa Karmøen, som ligger Syd og Vest fra Haugesund. Det var en enestaaende og ny Missionsvirksomhed.

Søndagsskolernes Program for November 1909.

1. Klasse.

31. Lektie: Samuels Fødsel og Barndom. (1 Sam. 1. Kap.)
32. Lektie: Noah gaar ind i Arken. Syndfloden. (1 Mos. 8. Kap.)
33. Lektie: Babels Taarn — Sprogenes Forvirring. (1 Mos. 11. Kap.)

2. Klasse.

31. Lektie: Jesus begraves i en ny Grav. En Sten sættes foran Indgangen og forsegles. (Matth. 27, 57—66.)
32. Lektie: Opstandelsen. (Joh. 20, 1—18.) Marie ved Graven aarle — Englene i Graven — Marie møder Jesus — taler til hende. Lær udenad 11., 12. og 13. Vers.
33. Lektie: Jesus viser sig for Apostlerne. (Joh. 20, 19—29.) Værelset — Disciplene — Jesu Hilsen — den tvivlende Thomas — Jesu Under.

3. Klasse.

31. Lektie: Paulus fremstilles for Festus — hans Appel til Kejseren. (Ap. Gj. 25. Kap.)
32. Lektie: Forsvarer sig for Agrippa. (Ap. Gj. 26. Kap.)
33. Lektie: Rejsen til Rom. (Ap. Gj. 27, 1—40.)

---

4. Klasse.

31. Lektie: Ærlighed, Kyskhed og Godgjørenhed.
Ærlighed. (3 Mos. 19, 13. 36; 5 Mos. 25, 13—16; Ordsprog 11, 1; 20, 10; Jer. 17, 11; Micah. 6, 8—11; Mark. 10, 19; Rom. 12, 17; 13, 8—13.)
Kyskhed. (1 Mos. 39, 7—12; 2 Mos. 20, 14; 3 Mos. 9, 29; 18, 20; 20, 10; 5 Mos. 22, 22—29; 23, 17; Job. 31, 1—11; Ordsp. 2, 16—20; 5, 3—13.)
Godgjørenhed. (Ordsp. 19, 17; 25, 21—22; Matth. 7, 12; 22, 39; Luk. 10, 25—37; 1 Kor. 13, 1—8 og 13, 16, 14; Kol. 3, 14; 1 Tim. 1, 5; Jak. 2, 8; 1 Peter 4, 8.)
32. Lektie: Forfølgelse af Guds Børn, Religionsfrihed og Respekt for Øvrigheden.
Forfølgelse. (Matth. 16, 34—35; Joh. 15, 18—20; 16, 33; Ap. Gj. 14, 22; 1 Kor. 15, 19; Gal. 4, 29; 1 Thes. 3, 3.)
Religionsfrihed. (Pag. Bog 134, 2—10.)
Respekt for Øvrigheden. (2 Sam. 23, 3; Dan. 2, 20—21; Rom. 13, 1—7; Tit. 3, 1; 1 Peter 2, 13—17; Pag. Bog 42, 84—86; 101, 86—88; 134, 1—12.)
33. Lektie: Indsamlingen til Zion. Forudsagt af Neh. 1, 9; Esaias 5, 26—27; 11, 11—16; 43, 5—7; 56, 8; Jer. 33, 3; 31, 7—12; Ezek. 30, 34, 35; 1. Nephi. 10, 14; 19, 15—17; 22, 12; 3. Nephi. 31, 1; Pag. Bog. 45, 17—25; 101, 12—13; 110, 11; 133, 26—35.

Efteraarskonferencen i Aarhus

afholdtes i Konferencens Hovedkvarter, Borupsgade Nr. 12, Lørdag den 2. og Søndag den 3. Oktober 1909. Foruden de i Konferencen virkende Ældster vare tilstede: Missionspræsident Andrew Jenson, Redaktionssekretær Oluf J. Andersen og Ældste Hans Mikkelsen fra Kjøbenhavn samt Præs. Isaac A. Jensen fra Aalborg Konference tilligemed en fyldig Repræsentation fra de forskjellige Grene.

Det første Møde holdtes Lørdag Aften og aabnedes med Salmen: „Nu

Zions Sol paany opgaar", Bøn af omrejsende Ældste Søren R. Nielsen og derefter Salmen: „Fryd dig, o Jord, se Herren vil".

Efterat Konferencens Præsident, J. C. Christoffersen, havde budt de Forsamlede Velkommen og udtrykt sin Glæde over den Lejlighed, vi nu paany havde til at samles til Konference for at glædes og opmuntres med hverandre, aflagde de respektive Grensforstandere Rapport angaaende Stillingen i deres Grene som følger: Lewis M. Breinholdt, Vejle; Niels Iversen, Esbjerg; Niels J. Larsen, Odense; Peter P. Skriver, Silkeborg; Andrew P. Nielsen, Randers, og C. C. Johnsen, Aarhus. Grenene vare alle i en god Forfatning, og Fremtidsforhaabningerne vare lyse og opmuntrende. Flere vare tillagte Kirken ved Daab, og mange Venner følte Interesse i for sig selv at undersøge, hvad Mormonismen lærer. Omrejsende Ældste Søren R. Nielsen kunde bekræfte Rigtigheden af Grensforstandernes Beretninger, da han selv havde besøgt hver Gren 2 Gange siden sidste Konference. Paa sine Rejser havde han mødt Mange, med hvem han havde haft interessante Samtaler, og han havde altid med Glæde kundgjort det Budskab, han havde at bringe. Resten af Tiden benyttedes af Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jenson; de opmuntrede de Hellige til Flid og Virksomhed i Evangeliets Tjeneste og haabede, at Enhver, der havde paataget sig Guds Navn, vilde anse det som en kjær Pligt at gjøre sit til at lade Lyset skinne for Andre. Præs. Jenson ytrede sin Tilfredshed med de fremlagte Rapporter og roste Missionærerne for den Flid, de havde lagt for Dagen. Mødet endte med en Sang: „Skal vi mødes". Taksigelse af Ældste Hyrum Nielsen.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolernes Konference. Først aflagdes Rapport fra de 5 organiserede Skoler i Konferencens 6 Grene, nemlig Aarhus, Randers, Odense, Esbjerg og Silkeborg, der alle trivedes godt. Dernæst udførte Aarhus Søndagsskole, under Ledelse af Bestyrer P. S. Christiansen, et udmærket Program, der gav alle Klassernes Lærere og Elever Lejlighed til at aflægge en Prøve paa deres Arbejde og System, hvilket Alt i høj Grad vidnede om den store Interesse, hvormed Skolens Gjerning omfattes. Præs. Isaac A. Jensen, Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jenson gjorde nogle Slutningsbemærkninger, og Præs. Jenson fremviste forskjellige Stene og andre Smaating, som han havde samlet paa sine Rejser i Palæstina og andre Steder. Tilsidst udtalte Præs. Christoffersen sin Tilfredshed med Søndagsskolernes Arbejde og ønskede dem Held og Fremgang i den kommende Tid, hvorefter Mødet hævedes med Salmen: „Der er et herligt Ord", Taksigelse af den 7-aarige Henry Christiansen.

Eftermiddagsmødet Kl. 2 aabnedes med Salmen: „Vor Gud, vi til dig raabe"; Bøn af Ældste Hyrum Nielsen; Salmen: „Jeg prise vil min Fader stor".

Præs. Christoffersen aflagde derpaa en samlet Rapport over Missionærernes Arbejde i det sidste Halvaar, af hvilken der fremgik følgende: 21 Missionærer i Konferencen fordelte i 6 Grene, 47,542 Skrifter og 1,184 Bøger omdelte, 4,495 Fremmedes Huse besøgte, 411 Møder afholdte og 40 Medlemmer indlemmede ved Daab. Præs. Christoffersen takkede Brødrene for det gode Arbejde, de havde udført, og for den Flid og Troskab, de havde lagt for Dagen i deres Bestræbelser for at bringe Sandhedens Budskab til deres Medmennesker.

Dernæst blev der givet alle de Ældster, som ikke før havde talt i Konferencens Møder, Lejlighed til i Korthed at udtale deres Følelser og bære deres Vidnesbyrd, og følgende Brødre fremstode og udtalte med Fynd og Varme „det Haab, der boede i dem“: Hyrum Nielsen, Orson Garff, J. Arthur Nielsen, Cleam Poulsen, Hyrum W. Hansen, Ernest Nielsen, Erastus Christiansen, W. H. Jensen, Martin Petersen, Albert A. Smith, Lyman Nielsen, C. H. Johnsen samt Hans Mikkelsen fra Kjøbenhavn. Ældste Oluf J. Andersen afbenyttere derefter en Del af Tiden til at imødegaa de falske og usandfærdige Beskyldninger, der rettes mod os som et Folk i et Værk, som bærer Titlen „Kirkehistorie for Menigheden“, udgivet af en af Landets Gejstlige; netop fordi det bærer et saadant Navn, burde det være paalideligt; men Taleren paaviste, at den røde Traad, der gik gjennem Værket, var Uvillie og Bitterhed mod et Folk, som Forfatteren enten ikke kjendte eller, dersom han kjendte det, var bestemt paa at fælde med de skammeligste Vaaben. Han opmuntrede Folket til at undersøge og dømme for sig selv, da hver især afgjør sin egen Skjæbne.

Missionspræs. Jensen bekræftede Sandheden af det, som allerede var bleven sagt gjennem de mange Vidnesbyrd, som vare blevne aflagte i Mødet; han haabede, at den intelligente Forsamling, der havde lyttet til, vilde drage sig det til Nytte. Mødet hævedes med Sang; Taksigelse af Præs. Isaac Jensen.

Søndag Aften Kl. 7 aabnedes Mødet med Salmen: „Vi, Fader, os forsamlet har“, Bøn af Ældste P. P. Skriver. Ældste Søren R. Nielsen takkede Ældsterne og de Hellige for den Tillid og Venlighed, de havde vist ham under hans Ophold blandt dem som Missionær; da han nu var afløst for at vende tilbage til sit Hjem i Zion, følte han Trang til endnu en Gang at aflægge sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse til Jorden.

Ældste Oluf J. Andersen foreslog derefter alle Kirkens General-Autoriteter i Zion og Adspredelsen til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og for Konferencens Vedkommende følgende: Isaac A. Jensen som Præsident for Aarhus Konference og Christian C. Johnsen som Forstander for Aarhus Gren med Hyrum Nielsen, Lars M. Breinholdt og Søster Hannah C. Nielsen som Medarbejdere;

Randers Gren: Andrew P. Nielsen som Forstander med Andrew W. Jensen, Jens Lyman Nielsen og Martin Petersen som Medarbejdere;

Odense Gren: Niels J. Larsen som Forstander med Orson Garff, Erastus J. Christiansen og Christian Jensen som Medarbejdere;

Esbjerg Gren: Hyrum W. Hansen som Forstander med Albert W. Smith som Medarbejder;

Silkeborg Gren: Niels Iversen som Forstander med Christian H. Johnson som Medarbejder.

Præs. Jenson tog derpaa Anledning til at dvæle ved den enestaaende Frihed, som denne Kirke giver sine Tilhængere, ved at lade dem stemme over hvilkensomhelst Embedsmand, der bliver stillet i Forslag. Han holdt derefter en meget inreressant og belærende Tale angaaende den første kristne Kirkes Frafald samt Evangeliets Gjengivelse i disse Dage. Mødet sluttedes med Sang. Taksigelse af Ældste Niels Iversen.

Mandag Formiddag Kl. 10 og Eftermiddag Kl. 2 afholdtes Præstedømsmøder, hvor som sædvanlig hver enkelt Missionær havde Lejlighed til at give en Oversigt over sin personlige Virksomhed, sin nuværende Tilstand og sine Fremtids-Planer. En god, livlig og opmuntrende Aand raadede, og passende Raad og Lærdomme bleve givne af de præsiderende Brødre.

Om Aftenen Kl. 8 samledes de Hellige til Nadvermøde. Det hellige Maaltid administreredes af Ældsterne Ernest Jensen og Søren R. Fisker, hvorefter Præs. Christoffersen talede til Forsamlingen; han tog Jesu Bjergprædiken til sin Text og benyttede Anledningen til at takke de Hellige og Missionærerne for den Tillid, de havde vist ham i den Tid, han havde præsideret over Konferencen; han bad, at Herrens Velsignelse og Varetægt maatte beskytte dem i Fremtiden.

Præs. Isaac A. Jensen, som skal præsidere over Aarhus Konference, udtalte sin Glæde over at være agtet værdig til at anbetros en saadan Stilling og bad de Hellige og Missionærerne om at skjænke ham deres Tro og Tillid; saa vilde han lægge sine bedste Evner og Kræfter i sit Embedes Udøvelse.

Missionspræs. Jenson benyttede Resten af Tiden og dvælede især ved Vigtigheden af at give vore Børn den rette Opdragelse allerede fra den spæde Alder. Han udviklede de Helliges Begreber om Sædeligheds-læren og takkede de Hellige for udvist Gjæstfrihed mod Missionærerne; Ingen vilde miste sin Løn derfor. Han opmuntrede de Hellige til at efterleve Visdomsordet og Tiendeloven, der begge ere Love med store Løfter om Velsignelse, og nedbad til Slutning Herrens Velsignelse over Guds Folk og hans Gjerning allevegne. Mødet sluttede med Salmen: „Fra Grønlands hvide Fjelde". Taksigelse af Ældste Orson Garff.

Tirsdag Aften afholdtes de Kvindelige Hjælpeforeningers Konference. Aarhus repræsenteredes af dens Præsident, Wilhelmine Christiansen, Randers af dens Sekretær, Emilie Hansen, og Odense af Grenens For-

stander, Ældste N. J. Larsen. Et godt Program udførtes dernæst, hvorefter Ældste Oluf J. Andersen og Præs. Andrew Jenson gjorde passende opmuntrende og gode Slutningsbemærkninger, hvori Kvindens Værd i det menneskelige Samfunds mangfoldige Facer fremstilledes, og hvor det fastsloges, at blandt alle Samfund erkjendes dette ikke i højere Grad end netop blandt de Sidste-Dages Hellige.

Onsdag Aften holdtes for et velfyldt Hus af opmærksomme Tilhørere et Foredrag i 2 Afdelinger. Første Afdeling: „Utah som det var", af Præs. Andrew Jenson, og anden Afdeling: „Utah som det er", af Ældste Oluf J. Andersen.

Torsdag Aften blev der givet en Afskedsfest for de bortdragende Ældster, inden de optage deres Vinterarbejde i deres respektive Arbejdsmarker. Festen var en værdig Afslutning paa den velsignelsesrige og vellykkede Konference i Aarhus, og baade Hellige og Missionærer ønske gjennem „Stjernen" at udtrykke deres Taknemlighed mod Enhver, der bidrog til at give Alt et saa varmt og festligt Præg. Ikke mindst fortjene Sangkoret med sin Leder, Ældste C. C. Johnsen, og Søster Julie Samuelsen som Organist særlig Tak for deres dejlige Sang og Musik.

Orson Garff,
Konferencens Sekretær.

Missionærernes Rapport for September 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Isaac A. Jensen	Aalborg	21	14695	436	6423	985	59	2		1
John C. Christoffersen	Aarhus	21	9942	216	5981	785	94	18	2	1
James J. Larsen	Kjøbenhavn	24	17953	527	16876	741	60	12	2	
Enoch E. Christoffersen	Bergen	17	20946	465	10042	962	75	2		2
John H. Berg	Kristiania	28	15929	377	7400	914	129	7		3
Søren Andersen	Trondhjem	14	10067	422	3123	362	39	3		
Totalsum for Missionen		125	89532	2443	49845	4749	456	44	4	7

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).